

SZENDRŐI Csaba

Ceruza

Cipellek magamban, mintha muszáj lenne.
Csak a hiányodra vannak szavaim régóta.
Én vagyok a ceruza, te a grafitbélés bennem;
tudjuk, hogy törött, de azért farigcsálom, olyan
mintha még egyszer jó lehetne. Hogy végül
nem bicsaklik meg a szeretlek szó, leírva.
Mi nem kopunk el, csak a gondolat fogy,
hány halott fa fér el egyetlen papírban?

Dohányzó halak

nem köd az a tó felett,
azok a
a nász után
dohányzó halak.-
pont olyan hangot
hallatsz
orgazmus közben,
mint mikor
kiskorunkban
megharaptalak.

hiányoztál mindig,
akkor is,
mikor már elfelejtettelek.
szépen raszterizált
rétegekben úsznak
pupillád tükrén
a pirosuló
fellegek.

Zár

mielőtt becsuknád az ajtót,
gondold végig;
mi az mit ki, s mi az mit bezársz?
mielőtt becsuknád az ajtót,
szagolj be! mennyit kopott a
falak közt esszenciád?

Hogy beszívta-e már a parketta,
azt a jónéhány pakk keserű
cigarettát?
Hogy füstöt, vagy gyertya illatot
viselsz-e, ha magadra öltöd
a kedvenc ruhád?

Mielőtt elfordítod a kulcsot,
gondold végig;
Csak az van-e nálad, ami kell?
Vagy elviszel mindent,
s túl későn derül ki, hogy
másnak nem maradt hely.

Mielőtt hátat fordítasz,
tapogasd magad végig;
elviszel-e mindent, ami zörög?
A törött dolgok közt lesz-e
mi eszedbe juttatja az elásott
ördögöt?

Mielőtt kizárod magad,
gondold végig;
mit zársz be, s mi az mi bezár?
Mennyi időt vesztegetsz el majd
veszettel, elveszetten,
egy ismeretlen kulccsomónál.